

DET KONGELIGE KOMMUNAL-
OG MODERNISERINGSDEPARTEMENT

Kulturdepartementet
Postboks 8030 Dep
0030 OSLO

Deres ref
14/2588

Vår ref
14/4895-6

Dato
03.09.2014

Framlegg til endringer i stedsnavnloven - Høringsbrev - Framlegg til endringer i stadnamnlova - Høringsbrev

Viser til brev datert 2. juni i år.

Kommunal- og moderniseringsdepartementet (KMD) er i hovedsak enig i endringene, herunder endringen av § 1 første ledd, men anbefaler at den praktiske siden ved bruk av stedsnavn kommer tydeligere fram. Vanligvis vil krav til skrivemåte og uttale av et stedsnavn i det daglige først og fremst være bestemt av behovet for klar og sikker stedfesting av det aktuelle objektet, formasjonen eller fenomenet. Stedsnavn har således en sentral praktisk funksjon i offentlig sammenhenger, ikke bare som kulturminner. Behovet for klar og sikker stedfesting av objekter, formasjoner og fenomener, innebærer at skrivemåten av stedsnavn som er i offentlig bruk, ikke bør endres uten at det er tungtveiende grunner for dette. Det gjelder endringer initiert av offentlige organer så vel som av private.

Det bør vurderes om § 2 bokstav a bør endres til ”stadnamn: navn på terrengformasjoner (t.d. fjell og vatn), kulturformasjoner (t.d. gardar, vegar, bruer, bygningar, kommunar og tettstadar) og andre geografiske punkt, liner og område som kan kartfestast”. Begrepet ”administrative område” kan være for snevert i forhold til områder mer generelt f.eks. tettsteder. Begrepet ”institusjonar” kan også være problematisk da dette vel så ofte kan være navn på organ, selskap eller organisasjoner.

Vi er ikke enig i forslaget til endring i § 2 bokstav c. Definisjonen av gårdsnavn og bruksnavn, jf. § 2 bokstav b og c, må ses i sammenheng. Vi er enig i at definisjonene kan være vanskelig å forstå, men er redd forslaget til endring gjør forskjellen mellom de to begrepene vanskeligere å få tak i, snarere enn å klargjøre forskjellen. Det spiller her inn at gårdsnavnet og bruksnavnet i mange konkrete tilfeller vil være språklig og geografisk sammenfallende. Vi mener derfor at definisjonen av gårdsnavn fortsatt bør ta utgangspunkt i

det språklig og geografisk nedarvede ”gårdsområdet” og bruksnavn ta utgangspunkt i den gjeldende faktiske eiendomsstrukturen.

Motivet for å endre § 3 andre ledd begrunnes med behovet for å stramme inn hva som skal forstås med ”særlige grunner”. Vi synes imidlertid resultatet har blitt at meningsinnholdet er vanskeligere å forstå. En løsning kan være å beholde gjeldende formulering ”Eit nedervd stadnamn kan ikkje bytast ut med eit namn utan tradisjon på staden” som et første punktum, og ta inn den nye forklaringen om funksjon som et andre punktum, eller som utdypende forklaring av ”særlige grunner” i forskrift.

Bestemmelsen i § 5 tredje ledd om at Kartverket fortsatt skal vedta skrivemåten for bruksnavn, må ses i sammenheng med forslaget til § 6 første ledd andre punktum om at eier eller fester skal ha det avgjørende ordet i saken, og § 8 andre ledd om at skrivemåten av gårdsnavnet som hovedregel skal være retningsgivende for skrivemåten av bruksnavnet, dog slik at eier eller fester selv velger navn og skrivemåte for nye bruk, jf. § 8 tredje ledd.

Vi understreker at også bruksnavn kan ha offentlig praktisk betydning og være viktige kulturminner. I mange tilfeller kan det være stort språklig og geografisk sammenfall mellom gårdsnavn og bruksnavn. I slike situasjoner er det viktig at skrivemåten av gårdsnavnet blir retningsgivende for skrivemåten av bruksnavnet i offentlig bruk. Vi er derfor enig i forslaget til § 8 andre ledd. Det følger av dette at Kartverket fortsatt bør være vedtaksorgan for bruksnavn. Vi mener at begrensningene i eiers frie valg i praksis dermed fortsatt vil være av et slikt omfang at den foreslåtte tilføyelsen i § 6 første ledd andre punktum om at eier eller fester har det avgjørende ordet i disse sakene blir misvisende. Vi anbefaler derfor at gjeldende § 6 første ledd andre punktum ikke endres.

Dersom Kulturdepartementet beholder forslaget til § 6 første ledd andre punktum, er det nødvendig å presisere om det er grunneier eller fester som skal ha det avgjørende ordet. Vi anbefaler at det bør presiseres til å være den som har grunnbokshjemmel som grunneier. En slik formulering vil avklare forholdet mellom eier og fester og mellom eiere. Siden bruksnavnet følger eiendomsforholdet synes vi det ligger best til rette at navnevalget følger eierrådigheten og ikke festeretten.

Det samme behovet for å presisere forholdet mellom eier og fester gjelder også § 8 tredje ledd. Andre steder, så langt vi kan se, bl.a. § 8 andre ledd, passer det derimot godt å sidestille eier og fester.

Med hilsen

Hanne Finstad (e.f.)
avdelingsdirektør

Anny Skarstein
seniorrådgiver

Dette dokumentet er elektronisk godkjent og sendes uten signatur.